

[Gertie Wandel.]

ninger, er der grund til at nævne en anden ydelse, nemlig den bistands- og plejeydelse, som nu er konverteret til et særligt invalide-tillæg til de mennesker, som nok har en svær legemlig invaliditet, men som dog alligevel kan have et erhverv. Selv om de kunne opnå invaliderente ved deres svære invaliditet, har de et erhverv, der ikke tillader dem at få renten. Fremtidig skal de altså kunne få en fast årlig pension på 1 500 kr., et beløb, der absolut vil være et godt tilskud til enhver erhvervsindtægt. Det vil måske få adskillige mennesker til ikke at søge invaliderente, og så er man i øvrigt fri for den stadige spekulation over, hvornår man kommer så højt op i indtægt, at renten vil gå ned, og man kan lægge et budget efter fastere linjer. Jeg synes, det er en meget værdifuld udvidelse.

På ét punkt har mit parti sammen med partiet venstre taget afstand fra forslaget, og det er med hensyn til finansieringen. Vi mener, at så længe sygeforsikringspræmien opkræves med et beløb hos alle de enkelte borgere, er der ingen grund til, at invalideforsikringspræmien ikke opkræves på samme måde. Man kan da sige, at hvis regeringens forslag til lov om den offentlige sygeforsikring gennemføres, vil der være endnu mindre grund til at overgå til en ny form for opkrævning. Sygekasserne kommer i forbindelse med alle mennesker, både de nydende og de bidragydende, og restancer får derfor ingen betydning, fordi kommunerne skal betale bidraget og så selv må inddrive det bagefter. Men selv under den fortsættelse af frivillighed i medlemskabet i sygeforsikringen, som mit parti ønsker, er det beløb, der spares ved den foreslåede ordning, så lille, at indtægten ved invalidepræmien fra de forsikrede stadig vil overstige det beløb, der kommer ind ved opkrævning af $\frac{1}{4}$ pct. af skalaindkomsten. Vi kan som sagt ikke se, at der er grund til at overgå til et nyt princip i denne opkrævning.

I øvrigt kan jeg på mit partis vegne tilsige en virkelig interesseret medvirken til gennemførelse af dette lovforslag, som vi mener vil bringe mange forbedringer i invalidernes forhold, forbedringer, som man med glæde ser at disse hårdt ramte mennesker får.

Else Zeuthen: Når den højtærede socialminister har fremsat forslag til en ny lov om folkeforsikring, er det en naturlig følge af, at de to andre betydningsfulde lovforslag inden for dette område, som er blevet fremsat i denne samling, nemlig lovforslaget om revalidering og forslag til lov om den offentlige sygeforsikring, har tømt den gamle folkeforsikringslov for en meget væsentlig del af dens indhold.

Jeg kan ikke være enig med det ærede medlem fru Gertie Wandel, når hun mener, at der burde være en særlig invalidepensionslov. Sådan som folkeforsikringslovforslaget her foreligger, må det opfattes som en forsikring for de medborgere, der kommer ud i den situation, at den almindelige arbejdsindtægt bortfalder, hvad enten det nu skyldes invaliditet eller alderdom. Der er derfor efter vor opfattelse god grund til at sætte disse to forsikringsformer sammen i én lov. Som bekendt blev alderdomsforsikringen ændret på meget væsentlige principielle og praktiske punkter i 1956, og den højtærede minister har derfor også i hovedsagen her indskrænket sig til visse mindre rationaliseringer, som jeg ikke skal komme nærmere ind på. De synes meget rimelige, men jeg vil gerne vente med at tage endelig stilling til dem til udvalgsbehandlingen.

Jeg vil imidlertid her give min fulde tilslutning til den meget vigtige principielle ændring, der foreslås: at man ikke længer skal være medlem af sygeforsikringen for at kunne opnå pension, folkepension såvel som invalidepension. Denne sammenkædning var vel allerede i 1933 en lille smule kunstig, men tjente måske dog visse formål i udviklingen fra alderdomsunderstøttelse til folkepension. Nu da folkepensionen har opnået almindelig anerkendelse, og da praktisk taget næsten alle alligevel bliver hjulpet på anden vis, er resultatet af sammenkædningen udelukkende en besværlig og bekostelig dobbeltadministration, som det ville være irrationelt at opretholde.

Bortset herfra tager det vigtigste af det nye i det foreliggende lovforslag sigte på invalidepensionsordningen. Der er for det første det vigtige forslag om at gøre invalidepensionsordningen til en automatisk virkende ordning for alle borgere i alderen fra 15 til 67 år, således at helbreds-, værdigheds- og